

„Štajero“ izhaja vsaki teden, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in tret leta razmerno; v Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računari naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnstvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslojše št. 3.



Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža

Štev. 35.

V Ptuju v nedeljo dne 1. septembra 1907.

VIII. letnik.

## Naprej!

vedno besneje postaja naskok naših nasprotnikov; — z neverjetnimi sredstvi se pogajajo v nas in vse svoje sile porabijo, da bi nas zatrli. Ako prelistujemo prvaško časopisje, potem nam postaja vse to tako smešno. Kaj vse se nam je očitalo, kaj vse se nam še zdaj očita in bogve kaj vse se nam boče še v bodoče očitalo! Naši nasprotniki pravijo po navadi: „Ja, to je vse lepo, kar „Štajerc“ piše, ali — nimali vae drugače“. Neumnost! Dokler priznava celotno našo najstrastnejši nasprotniki, da nimamo prav, da je res, kar trdimo in potrebno, kar zahtevamo, — toliko časa bi morali z nami vsaj v gospodarskih stvareh po eni poti korakati. Ali tega nočejo in tega ne smejo! Nočejo tega storiti, kajti ko bi ljudstvo postalo izobraženo, bila bi žetev za prvake in klerikalce presneto slaba. In ne smejo tega storiti, kajti kaplanokratija po Koroškem in Štajerskem ima v roki in gorje vsakomur, kdor se jim ne pokori...

Naše trditve se dajo lahko dokazati! 80.000 kron je prihranil načelnik zgornje-radnanskega okraja Wratschko davkoplačevalcem. In ker mu niso mogli na gospodarskem polju dati besedice očitati, metali so mu v obraz, da je „izdajca“ in „nemčur“. Lavantinski nadškof de Napotnik je sam z navdušenjem priznal, da ima naš Ornič velikanske zasluže za ptujski okraj; ali klerikalci zanikujejo to in postavljajo v tem svojega lastnega škofa na laž...

Čudno je vse to! Mi, ki nas psujejo „brezverce“, moramo svetost in čistost vere braniti! Mi, ki nas psujejo „nemčurje“, moramo s pridnim gospodarskim delom slovenskemu ljudstvu pomagati. V prvaaških okrajnih zastopih se je bradilo in sleparilo, — napredni zastopi pa so študili z denarjem in porabili vse moči v blagor ljudstva!

Ravno na občinske in okrajne zastope so se naši nasprotniki zdaj vrgli. V teh zastopih hočejo prodrati, da bi nas povsod potisnili v stran in da bi vladali tisti, ki nič ne plačujejo in ki mislijo le na lastni dobiček. Župana izbrati, to je lahko; — težje je, za župana delati in županovo odgovornost prevzeti. Postavljati se kot okrajni načelnik, to ni težko; — ali težko je, porabiti okrajne denarje v ljudsko korist in žrtvovati čas ter trud za delo.

Za tisto „čast“, po kateri prvaki hrepenijo, nam ni ničesar. Naprednjaki delujemo le zato v občinskih in okrajnih zastopstvih, da bi se življenje ljudstva obrnilo na boljše. Ko bi tudi v vseh štajersko-koroških občinah in okrajnih zastopih niti eden naprednjak ali Nemeč ne bil, bi nas morali vpoštevati, — kajti napredni denar je vstvaril v prvi vrsti pogoje za nadaljni gospodarski razvitek.

To so resnični podatki. Nasprotniki nas zato vedno besneje napadajo in kakor krt po zemlji rijejo po občinah in okrajih, da bi preselili ljudstvo in si pridobili vladno. Pa ne bo nič! Ljudstvo mora že enkrat ponehsti, da mislijo vedno drugi zanj!

Naprej! Biez strahu in vznemirjenja — naprej! Prosti državljani smo in nikdo nam ne

more vzeti prepričanja. Delujmo za „Štajerca“, izdajmo kmetstvo svojo stranko, korakajmo naprej, — pamet in poštenost sta na naši strani!

## Politični pregled.

**Ministerski sestanek.** Na Semmeringu sta se sešla avstrijski minister Ährenthal in italijanski minister Tittoni. Vsi listi smatrajo ta sestanek za velevažen z ozirom na razmerje med našo državo in Italijo.

**Volitev na Ogrskem.** Znano je, da hočejo prevzeti Madžaroni vse druge narodnosti kar pogoltniti. Posebno trpijo ogrski Rumuni pod tem pritiskom. Te dni se je vršila v mestu Balenyes nadomestna volitev. Madžaroni so kandidirali bančnega ravnatelja Arpada Kardos, Rumuni pa so hoteli imeti duhovnika Lukacsu, ki je rumunski vodja. V mestu je bilo zbranih 1500 vojakov in orožnikov. Rumuni so prisilili madžaronske žene, da niso pustile svoje može k volitvi. Ceste po katerih bi imeli priti madžaronski volitci, so bile kar zabarikadirane. Prišlo je do hudih bojov in Rumuni so zažgali orožniško kasarno. Večkrat se je streljalo in je tekla kri. Končno je zmagal duhovnik Lukacsu z 797 glasovi večine.

**Zopet novi vladar.** Odkar so se vršili zadnji krvavi dogodki v Casablanci na Maroškem, ni bilo več miru. Francoski in španski vojaki pod poveljstvom generala Drudeja stražijo važnejše postojanke in skoraj vsak dan se pojavljajo krvavi spopadi z divjimi afričanskimi narodi. Medtem pa se je odstavil maročanski sultan Abdul Asis. V Marakešu so 16. avgusta povzdignili Mulay Hasida za sultana. Abdul Asisu očitajo, da je spravil sveti „islam“ v nevarnost in napravil 150 milijonov državnega dolga. Zdaj se boče torej pričel boj med tema dvema vladarjoma, ki trdita, da sta obadva sultana po „božji milosti“.

## Dopisi.

**Iz Stoperc.** (Občinske volitve.) Ko smo zadnjič poročali o naših Stopercih, smo dobili od vseh strani priznanje in zahvalo. Posebno pa se je povdarjalo, da smo storili le prezasluženo delo, ko smo malo okrcali našega klerikalnega petelina Ignac Vrabčiča. Kako neprijazen je ta tiček in kako dobro so ga vsi spoznali se je najbolj pokazalo pri občinskih volitvah dne 19. avg. t. l. Kako se je Vrabčič pehal in trudil noč in dan, kako je lazil okrog volilcev, kako je stikal po pooblastilih okoli ženskih kril, pa žal vse zastonj! Telebnil je na tla ta klerikalni vodja, da se je kar kadilo! Častno in vsestransko je propadel ta klerikalni poštenjakovič, kajti niti v odbor ni bil voljen. Zgodilo se mu je tako, kakor tistim kandidatom na županski stolec, o katerih poje narodna pesem: „In zopet se oglasi jih sto, le Vrabčič nam županil ne bo.“ Kakšne laži pa je tudi trosil ta mož okrog, samo da bi bil zbegal volilce. Pravil je: Če boste volili dosedanjega župana potem pa ne boste dobili državne podpore za škodo vsled toče. — Če boče pa on izvoljen potem bo pa podpore

kakor toče in dežja.“ Tudi nam je hotel natveziti, da boče g. župnik odšel in Stoperc, če ne bodedo volili, kakor boče njemu oziroma župniku povelji. Seveda Vrabčič pa je že tisti prekunštni in velenučeni mož, ki je v stanu kar tako iz rokava pritresti kar tisočake. Tudi je on tisti vsegamogočež, ki odločuje če boče ostal župnik v Stopercih ali ne. Seveda on je bolj mogočen kakor škof, kajti samo škof ima odločevati, kedaj zapusti župnik svojo faro. Ta mož se nam zares smili. — Kako lepo bi bilo, ko bi se bil mogel on vesti na županski stolček; zdaj pa so mu vsi upi splavali po vodi. Županil bi nam bil tako, da bi bilo njemu najbolj v korist, saj za občno korist mu je toliko kakor za lanski sneg; sicer jo pa tudi zastopati ne zna pri pristojnih oblastih. Ta mož, ki še pravilno pisati ne zna, saj se tudi ničesar učil ni v svojem življenju, on ki skrbi vse povsod le za svoj žep in k večjemu še za farovško bisago, — seveda zato je pa kunšten dovolj, — ta jo je dne 19. t. m. vendar enkrat skupil. Bil je sramotno pahnen iz občinskega odbora, kamur je tako silil. So pač spoznali kakšen duševni velikan je Vrabčič. Vsak tudi najbolj zabiti človek ve, da se le tisti upošteva, ki se zna pravilno obrniti na pristojno oblast in ki zna tisto dobro podpreti kar bi bilo v blagor občine. Kako bi pa mogel Vrabčič če bi bil tudi župan to storiti, ko pa boleha za tisto boleznijo, za katero nima tudi najbolj sloviti zdravnik nobenega zdravila, — namreč za duševno revščino, ki si ji pravi po domače neumnost? Saj si še ta mož sam sebi ne more pomoči, kako bi pa pomagal drugim? Kako slabo se je Vrabčiču in njegovim pristašem pri volitvi godilo! Kaj je pomagalo, da je črni frak Stoperskega najzadnjega častnega občana, pritlikavega Poličanskega župnika Alojzija Cilenšek, ves čas frčal okoli volišča. Saj tudi on ni mogel predrugačiti naše zavedne volilce, ki so stali kakor skale in so volili edino le po svojem prepričanju. Ta župnik Cilenšek, naš nekdanji dušni pastir slabega spomina je brččas mislil, če pride on na volišče potem pa je zmaga Vrabčiču gotova. Pa se je korenito varal. Zanimivo je kako je on postal Stoperski častni občan. V času ko je on kot župnik v Stopercih sejal preprij in zdražbo med občane, je bil seveda tudi občinski pisar. Seveda se je vse zgodilo tako, kakor je on zapovedal. Zatorej je pa hotel za svojo občinsko pisarijo imeti tudi Stopersko častno občanstvo, kar se mu je po hudem pritiskanju na tedanje občinske odbornike tudi posrečilo. Za občinsko pisarijo pa častno občanstvo, to je pač zasluga da je kaj! Drugače pa je Cilenšek imel to edino zaslugo, da se je začel med občani in duhovniki boj; saj je ta mož vsakogar, ki mu ni hotel biti poslužni sluga hotel uničiti in poteptati. Pri tem se je ta „Kristusov namestnik“ poslužil najpodlejših sredstev v dosego svojega namena, sredstva, ki so se končno pri sodnji spoznala, da jih je v stanu rabiti le tak mož, kot je ta Cilenšek. In ko je napačil tisti čas, ko nam ga je mila sreča odnesla na veke iz naših krajev, potem pa so pokali možnarji in so plapolale zastave v Stopercih v veselje, da smo bili rešeni tega moža. In takšen je Stoperski častni občan!

Se pač lahko poštujemo Stoperčani, da imamo takšnega častnega občana dvomljive vrednosti. Kako hudo je izid volitev spekel Vrabiča in njegovega duhovnega svetovalca Cilenseka, se vidi v dveh člankih, katere je Cilensek skoval v zadnji številki „Slov. Gospodarja“. Tanka napada kar vse v preki, župana, Kolarja in dosedanjo tajnico. Pravi, da vsled teh vsak župnik zapusti rišo — župniyo. Mi se tem besedam ne čudimo saj jih slišimo vsako nedeljo raz prižnice. Da pa bodo občani vedeli kam pes tako moliti hočemo jim samo to-le dati na premislek. Vsak človek si skuša zboljšati svoj položaj, tako tudi naši dosedanji župniki. Naša fara je revna, dohodki so se župnikom, odkar ne rodijo več gorice, nekaj zmanjšali, zato pa silijo duhovni gospodje iz Stoperc — razlogi, ki se sami od sebe razumejo. Da se pa poslužujejo gospodje v dosegu tega, da pridejo od nas preč izgovora, da so omenjene osebe krivi, da jim ni obstati pri nas je pač prozorno, če tudi ne lepo sredstvo, ki je dosedaj še vsem pomagalo. Potem pa je tudi naše „dobro“ ljudstvo začelo samostojno misliti in razločevati božjo besedo od politike, katero edino le vsako nedeljo slišimo raz prižnice. To so torej tisti vzroki, da nas zapuščajo župniki, kakor mornarji potopljujejo ladjo. Da pa mi nismo nasprotniki ampak narobe največji spoštovalci duhovniškega stanu to pa nam lahko potrjujejo tisti duhovniki ki so bili naši pravi dušni pastirji tako n. p. nepozabni č. g. Sovič in preblagi rajni Purgaj. Za danes končamo prihodnjic pa še morda kaj več povemo o slavnem rekurzu našega Vrabiča oziroma Cilenseka, o Vrabičevem gospodarstvu zaupnega mu tujega denarja itd. Torej na svidenje prihodnjic.

Iz Novcerkve. Mladi dohtar Žizek je prav arno lepo prošel, svoje zdravniške rajtente nekoliko znižati, ker mi na tiste do sedaj nismo bili vajeni, pa tudi od drugega starejšega dohtarja sedaj v Vojniku vemo, da se nihče zoper njega ne pritoži. To pa ni samo naša misel, tako slišimo tudi ob nedeljah in sejmih kjerbodi, kako daleč se ta sin od svojega očeta loti. Ker si bojde išče drugi kraj, Bog mu podeli takega, kjer so sami bogatini in bogataši, da bo lahko rajtal, kolikor bo hotel, in tam bi mu naj denar kar sipali.

Zusem. Zadnji sodnijski dan v Loku je imel skoraj izključno z tožbami zaradi žaljenja časti Šebatovega Toneta in velečenjenega učiteljstva opraviti. Šlo se je za znano pikantno zadevo s plakatami. Obojen je bil neki mladi fabriški delavec, ali to samo zato, ker je baje zbranim delavcem vsebino plakata prebral. Proti obsodbi je vložil po dr. Stepischnigg pritožbo. Pri tej prizivni razpravi bode prišlo marsikaj na dan, posebno zanimive stvari o češkemu pazniku Mattachu. Ta paznik ki ima precej opraviti z učiteljico Caciancig in z vsjo čedno družbo, katere se tijejo plakati, je pokazal zdaj svoje češko naturo; njegov nastop bode imel neprijetne posledice, ker je bil vsled njega mladi, doslej nezakaznani, v tej celi zadevi popolnoma nedolžni delavec obojen. Mi se za malopomembno osebo tega Čeha doslej nismo brigali, ali ker je ta češki lev, kateremu je prišlo menda žaganje v mozgane, zdaj tuliti pričel, obdržali ga bomo odsej v očesu. Dekle, katerega smo v zadnjem dopisu omenili, ki je najdlj dotično pisemce (oziroma vizitnico) župnika Šebatovega Toneta na industrijsko učiteljico Rošker v šoli, je bilo oproščeno; župnik jo je tožil in se s tožbo osmešil. Tudi nedolžna gospa Rošker je tožila nekega gospoda, ki pa je bil ravnotako oproščen. Oamešenemu župniku svetujemo v njegovem interesu, da naznani resnično učiteljico Caciancig tek sodnijske razprave z Sofijo Tušker, da ga ona ne bode z lažmi opirala. Pisemce, dragi župnik in ljuba gospa Rošker, ne spravi nikdo iz sveta! Ako župnik učiteljico Caciancig ne zamaši mala usta, objavili bomo celo razpravo, kar mu gotovo ne bode koristilo. Povedali pa bomo tudi, kakšno smolo je imel župnik v koruzi za židom pokopališča in kako je letelo takrat kamenje, da bodo verniki izpoznali pobožnost te gospe. Kar se pa učitelja Roškarja tiče, bode pač zapustil Loko, kajti vrabiča čivkajo čudne povestice. Potem bode mir prišel v občino in farno!

Zusem. (Javno vprašanje na krajni šolski svet). Kako to, da se načelnik krajnega šolskega

sveta in krajni šolski nadzornik ne brigata ničesar glede žalostne afere industrijske učiteljice Rošker in učiteljice Karle Caciancig? Zakaj se ne razpiše sejo in ne sprejme sklepe, po katerih bi šolsko oblast prišla, da prične z disciplinarno preiskavo glede omenjenih čednih oseb? Upamo, da dobi krajni šolski svet vendar pogum in da se bode odstranilo znane dogodke. To leži v interesu razvijajoče se mladine, katere čustvo se s takim izgledom le zastrupi. Javno mnenje zahteva odločno, da se kaj stori!

Od Velike Nedelje. Ljubi „Štajerc“, prosimo Te, odgovori nam, kaj nam je storiti, da se za vselej znebimo kaplana Ozvatiča, ker po dvakrat v enem tednu se pripelje na „cepinklno“ od Sr. Jurja na Štavnici k nam (mogoče da na obisk k marijini hčerki). — Kratak odgovor nato sprejmite, dragi Velikonelčani od „Štajerca“: Poskusite se pa postiti ali pa plačajte fajmoštru eno mašo, potem va ne bode hodil tako daleč na „šprancir“... Župnik Kuncce pri sv. Jurju, dajte mu dela, da mu ne bode dolgi čas...

Bojsno pri Pišecah. Mi Bojsenčani še nismo nikdar poročali kaj v „Štajerca“. Radi bili bi že letos, a prihiteli so nas Globočani in Pišecani; zdaj smo pa čakali tisto štev. 19. pod katero se lahko laže na vse pretege. Čakali smo namreč odgovora na dopise o našem kaplančetu, da se bo zagovarjal: Pa ni res, pa ni res! Ker tega ni bilo, je vse res in pogum nam je zrastel. Tako ni mogel prebiti, da nebi brez tebe, dragi „Štajerc“ jezo razilil; porabil je zato sveto mesto pred oltarjem družne cerkve sv. Urha. Kak se je drlo to človeče je neznanost. Mislil se je: zdaj sem pa beli; ali Bog je kavrana črnega ustvaril in vsi potomci te rodovine ostanejo črni. Rekel je, da vidi očitan pred seboj dopisnika, ali motil se je, akoravno je neki mož bolj orjaške postave stal pri vratih. Nazadnje se je še s cerkvenim ključarjem sprl v zakristiji, ter rekel, da ne pride več pod njegovo streho in sploh na Bojsno več ne. Mož beseda nisi ostal! Drugi teden so že tvoji berači odpirali naše hiše ter fehtarili krmo, v kratkem bodeš pa pšenico prosjačil. Ali povemo ti: K nam te ne nosi in ne pošilja nikogar; prometeni si že s tem, da trogare, že take dobiš, da se ga ne reši z lepo. Ali zdaj bode drugače; saj imamo postavio in orožnike. V Globokem je že nekaj dobrih kmetov, ki se bi uprli tvoji sitnosti v senki zbirci. Sosedji, ravnajte se drugi po njih. Kaplan ima plačo, kje mi kmetje? Učijo nas: Pomagaj si sam in Bog bode pomagal. Duhovščini pa moramo drugi pomagati potem še le Bog. Sami pa nič ne. Torej le pustite nas pri miru Bojsenčane in nikar ne hodi dol, kajti politični duhovnov pa hudega leta nas Bog varuj!

Št. Ožbald na Dravi. Nekemu tukaj v letovišu bivajočem meščanu se je zdelo čudno, da se tolikokrat na Božjo službo pozabi. To je menda vzrok napisu „Št. Ožbald prositi za nas!“ Naš cerkveni patron naj se nas usmili, ker župnik nima zato časa. Z izjemo Ožbaldovega praznika se več nedelj ni obdržala Božja služba. Celu naznanjene šolsarske maše in verouk so izostali 3 krat zaporedoma. Gospod župnik se je gotovo kje drugje bolje zabaval in je zato na svoje dolžnosti pozabil. Ravno zato je trajalo izpraševanje o verouku tako kratek čas, popivanje po izpraševanju pa tako dolgo. Pri popivanju je pobožna družba povzročila takšni ropot, kakor se ga čuje le v beznicah najnižje vrste. Po popivanju korakali so udeleženci z rdečimi obrazi in negotovimi koraki proti domu; majali so se in cela cesta je bila njihova. Prihodnjic še kaj več!

Dobje pri Planini. Prosimo dragi „Štajerc“ naj najde še sledeči dopis majhen koticček v tvojem listu. Gosp. župnik Vurkelc trdi v „Gospodarju“, da dopise zoper nas ni on pisal ampak nekdo drugi. Dragi Vurkelc, pa res misliš da smo mi tako neumni, da ti to verjamemo? Pa res misliš, da ne poznamo tvojih izrazov in laži? Ako tvoj podrepnik poslanikramer Tonč piše sam le kako dopisnico, že napravi po deset pogreškov; toliko manj bi znal dopise, kateri se nahajajo v „Gospodarju“ in „Fihposu“ zložiti. Kdo je pa zložil lažljivo tožbo zoper tukajšnega gosp. nadučitelja? Kdo je izsleparil podpise za tisto tožbo, v kateri ste popolnoma pogoreli, plačali debele stroške, in še nakateri pihali kašo? Vur-

kelc sam je bil vodja vse tiste zvijače. Ako ne govorimo resnice, tožite nas, naj sodnja spozna kdo ima prav. Vurkelc trdi nadalje v zadnjem „Gospodarju“, da v kratkem bomo spoznali resnico. Prav tako; mi jo poznamo že zdaj in bomo i naprej poznali resnico, pa tega se od Vurkelca nismo naučili, ker on sovraži resnico; ter ljubi le laž in zvijačo. Mi pa vas, gospod župnik in Vašega poslanikramata zagotovimo, da bodeta tudi v kratkem spoznala, da z vajnimi tožbami in hujskatijsmi le slepe nič lovita. Toliko za danes; ako hočeta še več slišati, smo pripravljeni. Naprednjaki v Dobji.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Ni še dolgo, da smo si ogledali Marijine hčerke in njih nedolžnost. Zdaj pa se ozremo na njih pobožnost. Vsak praznik gredo k popoldanski službi boji. Pa jim je pač malo za službo božjo, veliko pa za sladko vince, ki si ga v toliki meri privoščijo, da same ne vedo, kje in kaj da so. Sededa skačejo in plešejo s fanti ter se muzajo kakor zaljubljeni mački. Slabo za starše, da jih pošiljajo zvečer k pevskim vajam, da potem laže svojo nedolžnost varujejo. Ena teh družbenic je neko nedeljo „Štajerca“ brala; — to je bil grozni greh in zato je še isti dan morala k spovedi iti... To je lepo za vas, družbenice, da se povsod tako lepo zadržujete in drugim lepi vzgled dajete. Lepo se vam mora zdeti, da je kaplan obljubil, da vas iz družbe izbriše. Le tako naprej in kmalu se zopet vidimo!

\* \* \*

Iz Majnice na Koroškem. Čenjeni naročniki in bralci Štajerca! Izgledi učijo in povedati vam hočem, kako sem si ravno „Štajerca“ naročil. Mogoče da me boste posnemali, kateri še niste na ta prekristni list naročeni. Da rečem prekristni list; saj je meni do lahke ter dobre službe pomogel, to je prvo, da mu moram biti hvaležen. Prišlo je tako-le: Peljal sem se nekoč po železnici in prebral „Štajerca“, na kterega je bil naročen moj brat; ko sem že vsega prebral, sem prišel tudi na insetate; tu zagledam nekaj, kar me je zanimivalo. Dobro, si mislim, delavci za zgradbo železnice se iščejo? Meseč potem sem se že peljal v tuje, meni dodaj neznan kraje. Največkrat se najde v tujini sreča in tudi jaz sem jo našel. Ko sem bil še doma, so me večkrat zvali prvaki za „nemčurja“, in pa pristaša „Štajerca“, kar sem zadnje tudi v resnici bil. Z „nemčurjem“ so me pa le hoteli dražiti; jaz sem se jim pa le posmeoval in se še bolj pridno učil nemčurskega jezika, ja celo v farovž sem bil enkrat poklican. Bolje je, da se človek, posebno pa Slovenec, uči nemškega jezika, ko pa tiste zlikane slovenščine, katero govorijo na shodih zavolj lepšega naši prvaški voditelji in ktere ne potrebujemo v vsakdanjem življenju. Zdaj, ko sem med Nemci, si pa moram naročiti tudi časnik; pa kterega? Morebit „Slov. Gospodarja“? Ne, jaz nisem gospodar, pa tudi vsebina njegova ni za moj želodec; jaz sem abstinent, torej ne morem gorečih klerikalnih spisov z vinom ali pivom zalivat, kakor se to navadno po prvakiših gostilnah godi, da ne rečem po farovžih. S tu cunjo ni toraj nič! Naročil si bodem toraj kak nemški časopis; ja bi že bilo, potem pa iz domačih krajev nič ne zvem. Toraj tudi nič! Tuhtam in mislim, kar nenkrat mi v glavo pade arečna misel: kaj pa „Štajerc“? Aha, ta bo za me! Ali mi ni on srečo pokazal? Toraj trden sklep „Štajerca“ naročiti! Zdaj toraj po osmih letih sem zopet naročnik meni tako priljubljenega „Štajerca“. Zdaj kažite s prstom za menoj, sedaj me kličite v farovž na odgovor, recite mi „nemčur“, vi prvakiški mogotci, ne bojim se vas. Jaz pa sem in ostanem zvest naročnik „Štajerca“. Zatoraj živela „Štajercova“ stranka! Obžalujem samo tiste, ki še tijejo v klerikalnih sponah; ne bojo prišli več tisti stari časi, da vas bodejo vaši voditelji gnali v boj proti nam; saj z sulico in mečem ne; zmaga je naša! Toraj naprej zastava slave, na boj junaška kri, za blagor očetnjave, naj „Štajerc“ govori!

Iz okolice Borovelj. Ko je 22. julija t. l. naš večer začelo vrhu židovskega klanca pokati, postal sem jako radoveden, kak god se je približal, da daje povod streljanju. Takoj poiščem svojo priljubljeno „Pratiko“, katera mi prav različno kaže, da ravno zdaj nastopa čas pasjih dni.

